

Jeg kan derfor ikke se andet, end at naar vi 4 Gange i dette Ting have stemt for Ændringsforslag, hvorefter der skulde gives Tilskud til disse Plejeanstalter, have vi gjort en god Gerning. Jeg kan derfor kun udtale min Forundring over Sundhedskollegiets Klage, navnlig da der i Ministeriets Skrivelse staar, at Kollegiet er blevet spurgt, inden vi første Gang sloge ind paa den Vej.

Der nævnes i Klagen ogsaa noget, som jeg personlig har haft saa meget med at gøre, at jeg ikke godt kan lade være at fremdrage det. Jeg skal aldeles ikke komme ind paa Klagen over Embedsbesættelser og lignende eller paa Spørgsmaalet om Apotekerprivilegier, det ligger fuldstændig udenfor, hvad jeg her ønsker at drage frem. Men der klages ogsaa over, at Justitsministeriet har tilladt de samvirkende danske Andelsslagterier at udlevere Fosforlevertran til Medlemmernes stivsyge Grise uden først at spørge Sundhedskollegiet om Forlov, og dette ser ud som noget meget farligt noget, siden det i Klagen kan skrives: Hvor forkasteligt det er, og hvor farligt for Publikum det kan være, at det usagkyndige Ministerium træffer Bestemmelse om Forhandling af saa farlige Gifte som Fosfor uden at spørge sin sagkyndige Konsulent, fremgaar tilstrækkelig tydeligt af Ministeriets Skrivelse af 6. Februar 1905, hvori staar, at Styrken af Blandingen maa være „1 Del til Tusinde“ og et andet Sted ikke mere end „1 til 1,000“. Naar man ved, at Blandingsens Styrke højst bør være en Del til Tusinde, vil Farligheden af den af Justitsministeriet uden sagkyndig Assistance givne Tilladelse være indlysende.

Nu har ganske vist Sundhedskollegiet neppe set disse Skrivelser om Tilladelse for de samvirkende danske Andelsslagterier til Udlevering af Fosforlevertran. Jeg holder dem begge to her i min Haand. Hvis nogen har Lyst til at se dem, ere de til Tjeneste. Men nu skal jeg oplyse, hvorledes det gik til, for det havde en ret alvorlig Betydning for det danske Landbrug. I Efteraaret 1904 viste der sig en ret ejendommelig Sygdom hos vore Svin, navnlig Ungsvin, og mærkværdig nok var min Svinebesætning en af de første, i alt Fald efter hvad jeg hørte, hvor denne Sygdom optraadte. Der døde i min Svinebesætning 12 Grise. Da der var død en 3—4, sendte jeg en til Professor Bang ved Landbohøjskolen og bad ham undersøge, hvad den Gris fejlede, da Dyrslægen, som jeg havde hentet, ikke kunde kon-

statere, hvad Sygdom det var. Det første Svar, jeg fik, var, at man kunde intet opdage. Saa fik jeg Telegram hjemmefra, at nu er her igen død 5—6 Grise, om jeg derfor vil tage hjem, og jeg rejste saa hjem til denne Begravelse, men samtidig sendte jeg dog den ene af dem over til Landbohøjskolen og begærede en ny Undersøgelse. For nu var det ikke alene hos mig, at Svinene døde, men de døde i alle Nabogaarde, saa de kunde begrave en halv Snes Stykker. Tabet var for mig saa stort, at det i alt Fald var over 1,000 Kr. for det ene Kuld Grise, jeg havde paa et halvt Aar. Saa sender jeg den næste Gris til Professor Bang til Undersøgelse, og han meddeler mig saa, at det ganske sikkert maatte være en Slags akut Stivsyge, der ligesom slog sig paa Hjernen og optraadte som et Slags Slagtilfælde; han kunde kun konstatere nogle røde Striber paa Hjernen, ellers var der intet at se paa Grisene, i øvrigt saa de ikke ud til at fejle nogen Verdens Ting. Og jeg faar at vide, at det eneste Middel, vi kunde bruge med Virkning, var Fosforlevertran, da Foderet manglede Fedt og Fosforsyre paa Grund af det tørre Aar, Kornet var høstet i. Jeg fik selvfølgelig nogen Fosforlevertran. Men naar man nu skulde hente Dyrslæge, betale ham nogle Kroner for Receipt, saa igen skulde til Apoteket og have dette Middel — jeg betalte 1 Kr. 60 Øre for et Pund, men der var andre Apoteker, hvor de toge op til 2 Kr. —, saa blev det jo noget dyrt. Og da nu Sygdommen viste sig hele Landet rundt i Begyndelsen af Aaret 1905, og den ene Forespørgsel efter den anden indkom til Slagteriernes Fællesbestyrelse og til mig som Formand om, hvad de skulde gøre, henvendte jeg mig atter til Professor Bang og spurgte, om vi ikke kunde faa den Slags Medicin udleveret uden Receipt. Jeg skal her indskyde, at der i Sundhedskollegiets Instruks ogsaa staar i § 19, at alle Sager, der angaa Veterinærvesenet eller Kvægsyge, blive som hidtil udenfor Sundhedskollegiets Virkekreds. Altsaa, dets egen Forordning bestemmer udtrykkelig, at det ikke vedkommer det. Professor Bang mente, at det kunde vi jo ikke faa, undtagen vi kunde faa en Lovforandring derom eller en ministeriel Tilladelse. Men da jeg spurgte ham om, hvilken Blanding vi skulde bruge, fik vi det Svar, at der er Dyrslæger, der blande i Forholdet 1 til 5,000, og der er endogsaa dem, der gaa op til Forholdet 1 til 1,000. Den Blanding, vi helst skulde bruge, var